

A suhanc álmodozott:

Első, igazi asszonyát várta.
Por, füst és bűz feküdt a kávéházra.
Pöffedtek balga, ostoba sznobok —
ő sirámos szívvel mindezt nézte
és föl nem pezsdült pezsgő vére —
nem volt az eszményi asszony ott...

De mégis, mintha úgy tünne néki...

Oda néz, a szeme se rebben
a kis kreol vidáman nyelvel,
csicsereg valakivel
áramos, kemény tincseit rázza
s meg-meghintáz a muzsikára,
hamis, szép játékot mivel...

A szemei égszínűek...

szesztől izzik benne a bársony,
korcs, züllött gráciákat másol
egész valója, egész lénye —
de keze mint hattyu szárnya,
olykor ujjongva, olykor fájva,
ki-kirebben a piszkos fényre...

Mögötte tükör...

Benne életnagyságú mása
pikánsan, bosszúsan dekoltálva,
koraéretten sáppad —
ez a zsenge test, ez a hamvas lélek
átélhetett száz valóság-évet —
rothadását a kéj-éjszakáknak...

Elfordul tőle a lázas suhanc...
 Gyulladt torkában penész íze...
 úgy dőt egy dalra, mint a vízre
 kiszikkadt, úttalan bárka —
 vörös „lepke” ül vele szemben,
 a suhanc nézi, a szeme se rebben —
 első, igazi asszonyára várva...

Sebek a falon: a villanylámpák...
 s a bűz és a füst alól
 előreccsen a „Vörös malom”...
 nyekereg, nyöszörög a vitorlája,
 füstön, bűzön, mindenén átzsong:
 zokogja az asszonytalanságot —
 kibomlik az örült éjszakába...

A suhanc az első asszonyát várja...
 Mellette mint távoli sziget
 „Pillangó” bódul, kéjesen izeg.
 Fülébe piperkőc nyafog —
 egész lényére, mint a sírra
 láthatatlanul van írva:
 úgy él: mint eleven halott...

Rögtönzött-alkony áll be mostan.
 A hunyó Nap pirossága nélkül,
 mint vihar után kint a szérűn,
 nehéz és fojtó a lég —
 a mondain — énekesnek szája
 rátorzul a hallgatag párra,
 amely a vikszelt tisztásra lép...

A kéz szóvalán összefogódzik...
 a két test meghitten összeborul,
 arcuk mint sötétlő égiborún
 a cikkano villám — olyan fényes —
 s mint fonott szálak puha ércbül
 a négy comb hívón összeérzül —
 a két szem felel, a két szem kérdez...

Köröttük im kör képződik:
 káosszá, örvénnyé alakul át...
 ritmus művészek, esetlen-suták,
 szendék, alakosok, szűzek,

középszerűek, korcsok, óriások
mind egy „korszerű” és vásott
szökkelésben, általában — üget ...

A tánc a nyugtalanságnak a vére ...
sikongva rándít, sercen, lobog,
ha szakszofon rotytan, buffannak dobok,
mélyhegedű könnyen makog —
nyüvik, tépik, szórják az ifjúságot
az örvöngő fehér-kannibálok,
a művelt őserdő-lakók ...

Büszke a „művelt” az ő szellemére
s a „vadat” szívesen utánozza:
lelkét, muzsáját elkobozva
„új ős” — kultúrát csinált — (?)
egy hazug-kultusz ilyen éled,
torzképe egy valós-létnek —
sekély, szánalmas Zulu-világ ...

A suhanc bámul az italába.
Gondolat nélkül, de nem vágytalan,
tudata mélyén költő szaval,
síró-érzéshez forrasztja a rímet —
„az eszmény szent, a való bitang,
úgy tűn az Asszony, az Ember kihalt:
vannak csak: nőstények, hímek” ...

Fáj a való, fáj az ábránd ...
a fölismerés szinte vakít,
a Nap mely tiszta égen lakik
teremtett eszméletének, —
kérdi a szívét s az agya felel:
— öregem ez az „új-kor-szellem” —
szemernyi mézben sok-sok méreg ...

S egyre tisztább a látomása.
Fölkel, indul, nincsen harag ...
Kábán az ajtó felé halad,
amelyen szinte kihull —
előtte tavasz, a lég, mely szüzen várja,
s oly messze ama viasz-arcok háza:
a kávéház — a bűzlő panoptikum ...